

לשם תודה אלא באה ממותר הפסח שקרב לשם תודה, תהיה טעונה לחם.
 מתקין לה רב [וימר] בריה דרב הילל על המקור שהביאה הגמרא לעיל לדין פסח שלא בזמנו שנעקר לשלמים, וממאי דבמותר פסח בתיב 'ואם מן הצאן קרבנו, דילמא במותר אשם בתיב, שהרי גם אשם אינו בא אלא מן הצאן. ובא הכתוב להשמיענו, שאשם שמתו בעליו שדינו להקרב לעולת קיץ המזבח, אינו כשר לעולה אלא אם כן נעקר ממנו שם אשם ונשחט לשם זבח אחר, אבל אם נשחט לשם אשם הוא פסול. מתרצת הגמרא: אמר רבא, אמר קרא 'ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים, בדבר השוה בכל הצאן מדבר הכתוב, והוא פסח שבא בין מן הכבשים ובין מן העזים, ולא באשם שאינו בא מהעזים.
 מתקין לה רבי אבין בר חייא, ואיתיה – ויש אומרים שהקשה כן רבי אבין בר פהנא על תירוץ רבא, בכל אתר אתר אמרת – הרי בכל מקום אתה אומר ש'מן' בא להוציא שלא בכל המינים מדבר הכתוב אלא רק בחלק מהם, ואילו כאן אתה אומר ש'מן' בא לרבות דבר הבא מכל מיני הצאן. מתרצת הגמרא: אמר רבי מני, הלא נמי 'מן' הוא להוציא, שהכתוב מדבר בקרבן דלא אתי – [בא] בן שתי שנים ולא אתי בנקבה, שכן הפסח אינו בא אלא מכבש זכר בן שנתו.
 מתקין לה רב הונא בנדרתא, ומי מצית אמרת דבי בתיב היא – וכי יכול אתה לומר שכתוב זה כמותר פסח בתיב, והא מדבתיב בפרשה זו 'אם בשב' ואם עז, מכלל – [ומכוח] דלאו במותר פסח בתיב אלא בשלמים עצמם. שכן אם בפסח הכתוב מדבר הלא כבר נאמר בפרשת הפסח (שמות יב ד) 'מן הבשמים ומן העזים, ולמה נכתב כאן שוב 'אם כשב' ואם עז. אלא בהכרח שבשלמים עצמם מדבר הכתוב, ובא להשמיענו שאם נדר אדם להביא צאן לשלמים, הרשות בידי להביא איזה שירצה, כבש או עז.
 מתרצת הגמרא: ההוא 'אם כשב' ואם עז מיבעי ליה לברתניא בברייתא, שחלוקים כבש ועז לענין דין האליה. שכן 'אם כשב' זה מיותר, שהרי מכך שנאמר בהמשך הפרשה 'ואם עז קרבנו כבר שמענו ש'מן הצאן' האמור כאן מדבר בכבש, שכן אין צאן אלא שני מינים אלו של כבשים ועזים. ושנינו בברייתא, למה נאמר 'בשב', כדי לרבות את הפסח להקטרת האליה בכלל האימורים, כדין שלמים הטעונים הקטרת אליה. ובשואל אמר 'אם בשב', בא 'אם לרבות פסח שעפירה שנתה – [שעברה שנתו הראשונה], וכן שלמים של חגיגת ארבעה עשר בניסן הפאים מחמת פסח וקרבים עמו, לכל מצות שלמים, שאף קרבנות אלו מיעניו – [יהיו טעונים] סמיכה על ראש הקרבן ונסכים ותנופת תזוה ושוק כסתם שלמים. ובשואל אמר 'אם עז' הפסיק את הענין האמור לפניו בכבש, ולימד על הענין שאינה מעונה הקטרת אליה.
 מקשה הגמרא: והא מהבא נפקא – וכי דין פסח שעברה שנתו שקרב שלמים נלמד מ'אם כשב', הלא קבין זה הוא מותר הפסח, ומדאבוה דשמואל נפקא – ומדרשת אבון של שמואל למדנו שהוא קרב שלמים, דהרי אמר אבון דשמואל, ממה שנאמר (ויקרא יג) 'ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים, למדנו, שמותר הפסח שהוא דבר הבא מן הצאן, והא לזבח שלמים, כמבואר לעיל (ט).
 משיבה הגמרא: ואפתי – הרי אף ללא דרשת אבון דשמואל יש להקשות, הלא דין מותר הפסח שהוא קרב לשלמים מדרב נחמן אמר רבה בר אבון נפקא – הוא נלמד, ולמה צריך את דרשת הברייתא מ'אם כשב', דהרי אמר לעיל (ט) רב נחמן אמר רבה בר אבון, מנין למותר פסח שקרב שלמים, שנאמר (דברים טו ב) 'וזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר, והלא אין פסח בא אלא מן הבשמים ומן העזים, ולא מן הבקר, ואין נאמר בו 'צאן ובקר', אלא מבאן למותר הפסח, שיהא קרב לדבר הבא מן כל הצאן ומן כל הבקר, ומאי ניהו – ומה הוא הקרבן הקרב מכל מיני צאן ובקר בין מזכרים ובין מנקבות, הלא הוא שלמים.
 הגמרא מסיקה את תירוצה: אלא תלתא קראי בתיבי – אכן שלשה כתובים נאמרו בדין מותר הפסח שהוא קרב שלמים, וכל אחד מהם נצרך לאופן אחר.

דוחין קדשים הנאכלים אצל קדשים אחרים הנאכלין אף הם, ואולם אין דוחין קדשים הנאכלין אצל קדשים אחרים שאינן נאכלין. על כן אם נשחט הפסח שהוא קרבן הנאכל, לשם עולה שאינה נאכלת, אינו נעקר להיות כמותה, אלא נעשה שלמים הנאכלים.
 הגמרא מקשה על תירוץ זה: אמר חסאת ואשם מי לא מיתאכלי – וכי חסאת ואשם אינם נאכלים על ידי הכהנים, ואם כן אם נשחט הפסח לשם יש לו להיות כמותם. מתרצת הגמרא: אלא דוחין פסח שהוא קדשים הנאכלין לכל אדם, אצל שלמים שגם הם קדשים הנאכלין לכל אדם. ואולם אין דוחין קדשים הנאכלין לכל אדם אצל קדשים שאין נאכלין לכל אדם, ועל כן פסח שנשחט לשם חסאת ואשם אינו נעשה כמותם, משום שאינם נאכלים כי אם לזכרי כהנים.
 הגמרא מביאה טעם נוסף לכך שפסח נעקר דווקא לשלמים ולא לעולה וחטאת ואשם: רבי יוסי ברבי אבין אמר, דוחין קדשים קלים אצל קדשים קלים, ואין דוחין קדשים קלים אצל קדשים גדולים. על כן פסח שהוא קדשים קלים נעקר להיות שלמים שגם הם קדשים קלים, ואינו נעקר לעולה וחטאת ואשם שהם קדשי קדשים.
 מתקין לה רב יצחק ברבי סברין על התירוץ האמור, אימא שאם שחטיה לפסח שלא בזמנו לשם מעשר בהמה ליהוי מעשר ולא שלמים, שהרי גם מעשר הוא קדשים קלים. ולמאי הילכתא – מה הנפקא מינה להלכה מכך שהוא נעקר למעשר ולא לשלמים, דלא ליבעי נסכים כשלמים. וכמו כן נפקא מינה למלקא עליה (כלא ימכר) כלא יגאל – שאם הוא נעקר להיות מעשר אסור לפדותו או למוכרו כמעשר שנאמר בו (ויקרא כו א) 'לא יגאל, והפדוה או מוכרו לוקה משום לאו זה. מתרצת הגמרא: אמר קרא במעשר (ש כו א) כל אשר יעבר תחת השבט העשירי יהיה קודש לה', דווקא עשירי זה יהיה מעשר, ואין בקר וצאן אחר שנשחט לשם מעשר נעשה מעשר. שוב מקשה הגמרא: אימא שאם שחטיה לפסח שלא בזמנו לשם כבוד, ליהוי בכבוד, שהרי גם בכור הוא קדשים קלים. ולמאי הילכתא הוא נעקר לבכור ולא לשלמים, דלא ליבעי נסכים כשלמים. אי נמי, דליתביה – [שצריך ליתנו] לכהנים כדין בכור. מתרצת הגמרא: בכור נמי מגזירה שוה של 'עברה' 'עברה' מ'מעשר גמר – [נלמדו]. שכן נאמרה לשון העברה במעשר בכתוב 'כל אשר יעבר תחת השבט', וכן נאמרה לשון העברה בכבור בכתוב (שמות יג יב) 'ועברת כל פטר דחם לה'. וכשם שאין הפסח נעשה מעשר, כמו כן אינו נעשה בכור.
 שוב מקשה הגמרא: ואימא, אם שחטיה לפסח שלא בזמנו לשם תמורה, ליהוי תמורה ולא שלמים, ולמאי הילכתא הוא נחשב לתמורה, למלקא עליה משום לאו של 'לא יחליפנו ולא ימיר אותו' (ויקרא כו ב) 'אי נמי, למימא עליה – [לעבור עליו] כלאו של 'לא ימכר ולא יגאל', אם ימכרו או יפדוהו. מתרצת הגמרא: אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן, אמר קרא תמורה (שם), והיה הוא ותמורתו יהיה קדש', דווקא בהמת חולין זו שהמירוה בבהמת קדשים תהיה תמורה, ואין קרבן אחר שנשחט לשם תמורה נעשה תמורה.
 שוב מקשה הגמרא: ואימא, אם שחטיה לפסח שלא בזמנו לשם תודה, ליהוי פי תודה – שיהיה כתודה. ולמאי הילכתא הוא נחשב לתודה, להמיענו להם כתודה. מתרצת הגמרא: מי איכא מירי דפסח גופיה לא בעי להם ומותרו בעי להם – וכי יתכן שפסח עצמו אינו טעון לחם, וכשהוא קרב לשם קרבן אחר יהיה טעון לחם.
 מקשה הגמרא על התירוץ האמור: אי הכי השתא נמי – אם כן אף עתה יש להקשות כן על מה שפסח שלא בזמנו נעשה שלמים, מי איכא מירי דפסח גופיה לא בעי נסכים ומוותרו בעי נסכים.
 הגמרא מביאה את התירוץ האמור בנוסח אחר: אגן הכי קאמרינן, הלא מצינו בתורה עצמה דין מותר, שאם הקדיש אדם בהמה לתודה ואבדה והקדיש אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאה הראשונה והקריבה, השניה שהיא מותרת תודה קריבה בלא לחם. ואם כן, מי איכא מירי דמותר תודה עצמה לא בעי להם, ואילו מותר דאתיא להו מעיקרא בעיא להם – ואילו תודה שלא הוקדשה מלכתחילה

מחויב בחטאת כפרה אלא בחטאת אחרת דיומא דחטאת נחשון, 60
 הרי היא פסולה. ומאי ניהו – מה הן החטאות שלא באות על חטא, 61
 הלא הן חטאות נזיר שבאה להתירו ביין, וחטאות מצורע שבאה 62
 להתירו באכילת קדשים. שאם נשחטה חטאת חלב לשם אדם אחר 63
 המחויב בחטאות אלו, אין זה כשוחט לשם מי שאינו מחויב בכפרה 64
 כמותו. אלא מאחר שסוף סוף הוא מחויב חטאת הרי זה שינוי 65
 בעלים. 66
 הגמרא דוחה תירוץ זה: הני חטאות נזיר ומצורע הלא עולות ניהו, 67
 שהרי אינן באות לכפרה, ואם כן אין לו לאדם המחויב בהן להיחשב 68
 כבר ככפרה, ואין לשחטה לשמו לפסול את החטאת. 69
 מסיקה הגמרא: אלא אי איתמר דינו של מבוג הכי איתמר. אמר רב 70
 משמיה דמבוג, חטאת ששחטה על אדם אחר שפחחוייב חטאת נזיר 71
 או מצורע שהיא בחטאת נחשון שלא באה לכפרה, הרי היא כשירה. 72
 משום שחטאת נחשון, וכן חטאת נזיר או מצורע, כעולה היא, ואם 73
 נשחטה חטאת חלב לשם מי שמחויב בחטאות אלו הרי היא כמו 74
 שנשחטה לשם אדם המחויב עולה. 75
 איבא דאמר מימרא זו באופן זה. אמר רב משמיה דמבוג, חטאת 76
 חלב ששחטה לשם חטאת נחשון, פסולה, משום שחטאת נחשון 77
 כעולה היא, שהרי לא באה על חטא, והרי היא בחטאת שנשחטה 78
 לשם עולה. 79
 שואלת הגמרא: ולימא מבוג שחטאת חלב שנשחטה לשם חטאת 80
 נזיר וחטאת מצורע פסולה, שכן גם חטאות אלו הן עולות שלא באו 81
 על חטא, ומדוע נקט חטאת נחשון. משיבה הגמרא: אכן הוא הדין 82
 לחטאת נזיר וחטאת מצורע, אלא שמבוג עיקר חטאת ושוורשה נקט, 83
 שכן חטאת נחשון היא חטאת היחיד הראשונה שקרבה מאו ומעולם. 84
 הגמרא מביאה מימרא נוספת של רב בדין שינוי קודש: אמר רב, 85
 חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דם, או לשם חטאת עבודת 86
 כוכבים, הרי היא כשירה, משום ששתיהן באות לכפר על שגגת 87
 כרת. אבל לשם חטאת נזיר לשם חטאת מצורע פסולה, משום 88
 שהני חטאות עולות ניהו, והרי זה כשוחט חטאת לשם עולה. 89
 רבא מסתפק: בעי רבא, חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דמומא 90
 מקדש וקדשיו, מהו דינה. מי אמרינן שאין זה שינוי קודש משום 91
 שגם היא באה על שגגת כרת כמותה וכמו חטאת חלב, או דילמא, 92
 היא פסולה משום שינוי קודש לפי שאין קרבן חטאת זה קבוע 93
 במוחה. שכן חטאת חלב קבועה, ואילו חטאת טומאת מקדש וקדשיו 94
 היא בעולה ויורד. על כן שני שמות שונים הם, והשוחט אחת לשם 95
 חבירתה פסולה משום שינוי קודש. 96
 רב אחא גריה דרבא מתני בוליהו לפסולא – שנה בשם רבא את כל 97
 השינויים האלו לפסול, ואפילו חטאת חלב לשם חטאת דם. מאי 98
 מעמא, שנאמר (ויקרא ד טז) וישחט אותה לחטאת, שישחטה לשם 99
 אותה חטאת שעליה היא מכפרת. 100
 אמר ליה רב אשי רב אחא גריה דרבא, אם חטאת חלב לשם 101
 חטאת דם פסולה, כל שכן שלשם חטאת טומאת מקדש וקדשיו היא 102
 פסולה, ואם כן [בעיני דרבא] היכי מתניתו לה – כיצד אתם שונים 103
 את ספיקו של רבא בענין זה. 104
 אמר ליה רב אחא, אנן בשינוי בעלים מתנינן לה למימרא של רבא, 105
 ולא בשינוי קודש, [והכי מתנינן לה]. אמר רבא, חטאת חלב 106
 ששחטה על מי שפחחוייב חטאת דם וחטאת עבודת כוכבים 107
 פסולה, משום ששחטה לשם חבירו המחויב בכפרה כמותו. אבל אם 108
 שחטה על מי שפחחוייב חטאת נזיר וחטאת מצורע כשירה, משום 109
 שאין חבירו מחויב בחטאת שבאה על חטא אלא בחטאת המתירה, 110
 ואין שינוי בעלים פוסל אלא לשם חבירו המחויב בכפרה כמותו. 111
 ובעינין לה הכי – וכן שינוי את ספיקו של רבא. בעי רבא, חטאת 112
 חלב ששחטה על מי שפחחוייב חטאת דמומא מקדש וקדשיו, מהו 113
 דינה של חטאת זו. מי אמרינן שהיא פסולה משום שגם חבירו חייב 114
 בחטאת המכפרת על שגגת כרת במוחה וכמו חטאת חלב, או 115
 דילמא, מאחר שהקרוב שמחויב בו חבירו אין קבוע במוחה אלא 116
 הוא בעולה ויורד, אינו נחשב למחויב בכפרה כמותו, ואין בזה משום 117
 שינוי בעלים. מסיקה הגמרא: תיקו. 118

חד [ו-כתוב אחד] בא ללמדנו על פסח שעיקרה [עבר] זמנו וגם 1
 עיקרה שנתו, שכן אין השה ראו להקרבה אלא בשנתו הראשונה, 2
 ואם עבר ערב פסח שהוא זמן הקרבתו וגם עברה שנתו הראשונה של 3
 השה, הרי הוא קרב לשלמים. וחד בא לפסח שעיקרה זמנו שהוא 4
 ערב פסח, ועדיין לא עברה שנתו של השה, שאף הוא קרב לשלמים. 5
 וחד בא לפסח שלא עיקרה לא זמנו ולא שנתו, ונשחט קודם הפסח 6
 לשם שלמים, שאף הוא קרב לשלמים. 7
 מפרשת הגמרא: וצריכי כל שלשת כתובים אלו. משום דאי כתב 8
 רקמנא רק חד, הוה אמינא, שדווקא היבא דעיקרה שנתו וגם עבר 9
 זמנו הוא קרב לשלמים, משום דאידחי מפסח לגמרי, בין מצד זמן 10
 ההקרבה ובין מצד גילו של השה, אכל אם עיקרה זמנו ועדיין לא 11
 עברה שנתו, ועדיין חזי [ראוי הוא] להקרב לפסח שני, אימא לא 12
 יעקר לשלמים. 13
 ואי כתב רקמנא הני תרת, פסח שעבר זמנו ועברה שנתו ופסח 14
 שעבר זמנו ולא עברה שנתו, הוה אמינא שרק אלו נעקרים לשלמים, 15
 משום דאידחי להו ממיילתיהו – שנדרו לגמרי מדין הקרבת פסח 16
 ראשון שלשמו הוקדשו, אבל היבא דלא עבר לא זמנו ולא שנתו 17
 ועדיין הוא חזי להקרב לפסח ראשון, אימא לא יעקר לשלמים. על 18
 כן צריכי כל שלשת כתובים אלו להכתב, כדי ללמדנו שהפסח נעקר 19
 לשלמים בכל שלשת האופנים האמורים. 20
 הגמרא חוזרת לדין שלא לשמה בחטאת, ודנה באופנים מסוימים 21
 האם נוהג בהם פסול זה: אמר רב משמיה דמבוג [ש-חכם], חטאת 22
 שבאה לכפר על אכילת חלב ששחטה לשם חטאת נחשון שקרבה 23
 בזמן הקמת המשכן, כשירה. משום דאמר קרא (ויקרא י ח), זאת 24
 תורת החטאת! ומכאן שתורה אחת לכל החטאות, ואף אם שחט 25
 אחת לשם חבירתה כשירה. 26
 יתיב רבא וקאמר לה להא שמעקא – ישב רבא ואמר שמועה זו. 27
 איתיביה [הקשה לו] רב משמיה לרבא מדברי הברייתא הבאים. 28
 רבי שמעון אומר, כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשירות, ואף 29
 עלו לבעלים לשום חובה, ואינן כובחים שנבחרו שלא לשמן שאינם 30
 עולים לשם חובה. וביאר רבי שמעון את טעמו, לפי שאין המנחות 31
 דומות לזבחים, שכן הקומץ מנחת חטאת לשם מנחת כרחשת, הרי 32
 מעשיה מוכיחין עליה שהיא מנחת מחבת. וכן הקומץ מנחת חוטא 33
 שבאה תריבה [יבשה ללא שמן] לשם מנחה אחרת שבאה בלולה 34
 בשמן, הרי מעשיה מוכיחין שהיא מנחה תריבה ולא בלולה, וכל 35
 מחשבה שניכר עליה שהיא מחשבת שקר אינה פוסלת. אבל בזבחים 36
 אינו כן, שהרי שחטה אחת לכוף, וכן קבלה אחת לכוף, וכן 37
 דווקא אחת לכוף, ואין ניכר בשחטה ובקבלה ובזריקה איזה קרבן 38
 הוא מקריב. ומאחר שאין ניכר על מחשבת שינוי קודש בזבחים 39
 שהיא מחשבת שקר, הרי היא פוסלת בהם. 40
 רב משרשיא מסיק את קושייתו: מבואר מדברי רבי שמעון, מעמא 41
 שהמנחה עולה לשם חובה בשנתו קודש הוא רק משום דמעשיה 42
 מוכיחין עליה, הא אילו אין מעשיה היו מוכיחין עליה לא היתה 43
 עולה לשם חובה. ואם כדברי מבוג הדורש מיזאת תורת החטאת 44
 שתורה אחת לכל החטאות ושינוי מחטאת אחת לחבירתה אינו פוסל 45
 בהן, אמאי יש שינוי קודש במנחה כלל, לימא זאת תורת המנחה 46
 (שם ו ט), תורה אחת לכל המנחות, ושינוי קודש ממנחה אחת 47
 לחבירתה אינו נחשב שינוי. 48
 הגמרא חוזרת בה ומביאה את דברי מבוג באופן אחר: אלא אי 49
 איתמר דינו של מבוג הכי איתמר. אמר רב משמיה דמבוג, חטאת 50
 ששחטה על מנת שיתכפר בה נחשון שכבר אינו בחיים, הרי היא 51
 כשירה. ואין זה שינוי בעלים שכן אין בפרה למתים, ומבואר לעיל 52
 (ג) שאין שינוי בעלים פוסל אלא כשהשחטה היא לשם חבירו 53
 המחויב בכפרה כמותו. 54
 מקשה הגמרא: ולימא מבוג את דינו בשוחט לשם מת בעלמא, ולא 55
 דווקא לשם נחשון. 56
 מתרצת הגמרא: הא קא משמע לן מבוג, דמעמא שלשם נחשון 57
 כשירה, הוא דווקא משום דנחשון כבר מת ואינו בר חיוב בכפרת 58
 חטאת, הא לשם כפרת אדם חי אחר, אפילו שאותו אדם אינו 59

1 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים במחשבת שלא לשמה מעבודה
 2 אחת על חבירתה: אִיתְּמַר, שְׁחָטָהּ אֵת בְּהֵמַת הַקֶּרְבַּן לְשָׁמָּה אֵלָּא
 3 שְׁחִישָׁב בְּשַׁעַת הַשְּׁחִיטָה לְזֵרוּק אֵת דְּמָתָהּ שְׁלָא לְשָׁמָּה, רַבִּי יוֹחָנָן
 4 אָמַר פְּסוּלָהּ, וְרִישׁ לְקִישׁ אָמַר בְּשִׁירָהּ. מִפְּרִשְׁתָּהּ הִגְמִירָא אֵת
 5 מַחְלוּקְתָּם: רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר פְּסוּלָהּ, מִשּׁוּם שְׁמַחְשָׁבִין מְעַבְדָּהּ אֶחָת
 6 לְעַבְדָּהּ אַחֲרָת. וַיִּלְפִּינָן דִּין זֶה מְמַחְשָׁבֶת פִּיגוּל שְׁאֵף הִיא מַחְשָׁבֶת
 7 פְּסוּל מִעֲבוּדָה לְעֲבוּדָה, שֶׁהַשּׁוֹחֵט אֵת הַקֶּרְבַּן עַל מִנַּת לְזֵרוּק אֵת דְּמוֹ
 8 לְמַחַר הַקֶּרְבַּן נִפְסַל מִשּׁוּם מַחְשָׁבֶת פִּיגוּל.
 9 וְרִישׁ לְקִישׁ אָמַר בְּשִׁירָהּ, מִשּׁוּם שְׁאִין מְמַחְשָׁבִין מְעַבְדָּהּ לְעַבְדָּהּ,
 10 וּמַחְשָׁבֶה בְּשַׁעַת עֲבוּדָה אֶחָת אֵינָה פּוֹסְלַת אֵלָּא אִם כֵּן חֲשַׁב אֹתָהּ

11 על עבודה זו עצמה. וְלִדְעַת רִישׁ לְקִישׁ לֹא יִלְפִינָן מַחְשָׁבֶת שְׁלָא
 12 לְשָׁמָּה מְמַחְשָׁבֶת פִּיגוּל, שֶׁכֵּן מַחְשָׁבֶת פִּיגוּל אֵינָה עַל עֲבוּדָה
 13 בְּדוּקָא, אֵלָּא כֹּל עֵיקַר הַפְּסוּל הוּא הַמַּחְשָׁבֶה בְּאַחַת מִהֶעֱבוּדוֹת
 14 לְאִכּוּל אֵת הַקֶּרְבַּן אוֹ לְהַאֲכִיל בּוֹ אֵת הַמְּזֻבָּח מִחוּץ לְזִמְנֵנוּ, וְאֵף זֵרִיקַת
 15 הַדָּם הִיא בְּכֹלֵל אִכִּילַת הַמְּזֻבָּח. מֵה שְׁאִין כֵּן בְּשִׁנּוּי קוּדֵשׁ שֶׁהוּא
 16 מַחְשָׁבֶה עַל עֲבוּדָה מִסּוּיַמַּת לַעֲשׂוֹתָהּ שְׁלָא לְשֵׁם הַזֵּבַח, וְעַל כֵּן אֵינָה
 17 פּוֹסְלַת אֵלָּא אִם כֵּן חִישָׁב עֲלֶיהָ בְּשַׁעַת אֹתָהּ עֲבוּדָה עֲצֻמָּה.
 18 מִבִּיאַהּ הִגְמִירָא מִקּוּם נוֹסֵף שְׁנַחֲלֵקוּ רַבִּי יוֹחָנָן וְרִישׁ לְקִישׁ בְּסִבְרָא זֶה
 19 וְאִדּוּ לְטַעֲמֵייהוּ - וְהוֹלְכִים רַבִּי יוֹחָנָן וְרִישׁ לְקִישׁ לְשִׁיטָתָם. דְּאִיתְּמַר,